

ת"פ 39086/06/15 - מדינת ישראל נגד מחמד עקל,איאד עקל

בתי משפט

בית המשפט המחוזי ירושלים

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

ת"פ 39086-06-15

23 בספטמבר 2019

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מחמד עקל

2. איאד עקל

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם חבלה חמורה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(1) ו- (2) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); התפרצות בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 406(א) בנסיבות סעיף 408 לחוק; היזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק; ולגבי נאשם 1 גם עבירה של נשיאת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק.

(א) על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשמים הם אחים למג'ד וג'אדאללה ובניו של חאדר עקל (להלן: "**בני משפחת חאדר**"), המתגוררים יחד בביתו של ראש המשפחה חאדר (להלן: "**הבית של חאדר**", "**בית חאדר**"), ובסמיכות לביתו של אחיו של חאדר - לוטפי, המתגורר יחד עם בניו - יזן, אחמד, ליית ואיסמעיל (להלן: "**בני משפחת לוטפי**" ו"**הבית של לוטפי**", "**בית לוטפי**). בין המשפחות קיים סכסוך קודם שטיבו אינו ידוע למאשימה במדויק.

(ב) ביום 5.6.2015 בשעה 19:30 לערך, תקפו מג'ד וג'אדאללה באמצעות צינורות ברזל, את יזן מספר פעמים, עד שזן הצליח להימלט מהם. יזן נמלט לביתו וסיפר לאחיו ליית על התקיפה.

(ג) ליית הזעיק אל הבית את אחיו הגדולים איסמעיל ואחמד. זמן קצר לאחר שביית לוטפי התכנס, הלכו איסמעיל, ליית ואחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, אל עבר הבית של חאדר, וצעקו לעבר הגרים בבית מספר צעקות שטיבן אינו ידוע. איסמעיל אף דפק על דלת הבית.

בתגובה, הוטחו מכיוון הבית של חאדר על עבר איסמעיל אבנים וחפצים וכן נורו יריות. כתוצאה מידי האבנים והחפצים, נפגע ליית ונגרם שבר בכף רגלו.

(ד) איסמעיל, ליית והאחרים שהיו עמם, נמלטו לבית של לוטפי. חאדר, הנאשמים, מג'ד וג'אדללה, ואחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, דלקו אחרי הנמלטים לעבר בית לוטפי, כאשר חאדר ונאשם 1 מזוינים בנשק חם.

במהלך המרדף ולאחריו, יידו הנאשמים, יחד עם אחרים, אבנים אל עבר בית לוטפי, וכתוצאה מכך גרמו לניפוץ חלונות הבית.

כמו כן, במהלך המרדף ולאחריו, נורו מספר רב של כדורים מנשק חם על ידי התוקפים אל עבר ביתו של לוטפי.

(ה) משהגיעו לבית לוטפי, ניסו התוקפים לפרוץ אל הבית בכוונה לתקוף ולפגוע באמצעות כלי הנשק שבידם, במי מבני הבית. לשם כך ניסה נאשם 1, בעודו מזוין בנשק חם, לפתוח את דלת הבית. ראויה, אשתו של אחמד, ניסתה לסגור את הדלת ולמנוע מהתוקפים להיכנס לבית של לוטפי. נאשם 1 ניסה להתגבר בכוח על התנגדותה של ראויה, ובתוך כך גרם לקרע בשמלתה.

איסמעיל נחלץ לעזרת ראויה, על מנת להדוף את התוקפים ולנעול את הדלת בפניהם.

(ו) בשלב זה ותוך כדי המאבק המתואר לעיל, ביקש חאדר, אביהם של הנאשמים, מנאשם 1 לזוז, וזאת מתוך כוונה לירות באיסמעיל. נאשם 1 זז וחאדר ניצל זאת כדי לירות באיסמעיל.

כתוצאה מן הירי נגרמה לאיסמעיל חבלה בכתפו, נגרם לו שבר בהומרוס, פגיעה בריאה, והוא נזקק לטיפול רפואי דחוף באשפוז. כמו כן, כתוצאה מן הירי, נותר בבית החזה של איסמעיל הקליע שפגע בריאה.

(ז) נטען כי במעשיהם אלה, חבלו הנאשמים באיסמעיל חבלה בכוונה מחמירה כשהם בצוותא וכשנאשם 1 נושא נשק חם, התפרצו למקום המשמש למגורים בכוונה לבצע פשע, תוך שנאשם 1 נושא נשק חם, וכן הרסו נכס בזדון ושלא כדין.

2. במענה לאישום, כפרו הנאשמים בעובדות כתב האישום. הנאשמים הכחישו כי היו במקום, הכחישו כי רדפו אחרי הנמלטים לבית לוטפי, והוכחש שנאשם 1 היה שם וכי היה בידו נשק חם.

נטען כי הנאשמים היו במתחם, אך לא במקום הנטען בכתב האישום. נטען שלא היה ריב ברמה המתוארת בכתב האישום ולא היה אירוע הקושר את הנאשמים לירי.

3. לגבי העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, בכל הנוגע לירי הנטען של חאמד כלפי איסמעיל, טוענת המאשימה כי אף שהירי מיוחס לחאמד, אביהם של הנאשמים, גם הנאשמים אחראים לכך מכח היותם, לטענתה, "מבצעים בצוותא".

נטען כי מדובר "בתכנית כוללת להגשמת הפעילות העבריינית, כאשר נוטלים בה מספר אנשים, ולעניין זה אין כל משמעות לעניין ביצוע העבירה לכך שבידי פלוני היה כלי נשק מסוג מסוים ובידי פלמוני כלי נשק מסוג אחר, ואילו אלמוני נעזר בידיים חשופות בלבד". לטענת ב"כ המאשימה, התפקידים השונים של המעורבים,

והאמצעים השונים ששימשו לביצוע העבירה, אינם פוגעים בכך שכולם שותפים במיזם העברייני של פגיעה במשפחת לוטפי (סיכומי המאשימה, פרוטוקול עמ' 413, 414).

4. יצוין כי בזמן שחלף בין האירוע לבין עדותם של עדי התביעה בבית המשפט, הגיעו הצדדים ל"סולחה", וחלק מעדי התביעה חזרו בהם בעדותם בבית המשפט מחלק מהעדויות שהעידו במשטרה.

תרגום הסכם הסולחה הוגש כמוצג, ת/30, ולפיו הוסכם, בין היתר, כי "הצדדים יבטלו את התלונה במשטרה".

כך, למשל, ע"ת 4 איסמעיל, העיד כי נעשתה סולחה, ומזה כחודש "אנחנו מדברים ביחד, אוכלים ביחד, הולכים ביחד, אנחנו גרים ביחד, בני דודים, זהו, רוצים לפתור הבעיה ולא למה קרה ככה וככה, מה שהיה היה, זהו". לדבריו "אמרנו שנשכח הכל... שנמשיך את החיים הטובים ביחד וזהו". לגבי העדות בבית המשפט כנגד הנאשמים, העיד כי "אמרנו שנגיד, שלא נדבר, מה שהיה, היה, זהו...".

וכן ראוויה, אשר הגיעה למשטרה ביום 30.8.2015 וביקשה לבטל את התלונה, אם כי לדבריה כל מה שאמרה בעדותה היה אמת (ת/14); ובעדותה בבית המשפט חזרה בה מחלק מהדברים שמסרה במשטרה.

ראיות הצדדים, דיון והכרעה

5. מהראיות שהובאו במהלך המשפט, עולה כי אין מחלוקת שבמועד הנטען, היה אירוע כלשהו, שכלל מספר עימותים בין הנאשמים ובני משפחתם - משפחת "חאדר", לבין משפחת המתלוננים - משפחת "לוטפי".

חאדר ולוטפי הם אחים, והם וילדיהם מתגוררים באותו מתחם מגורים. באותו מקום מתגוררים בני משפחה נוספים, שחלקם היו עדים במשפט.

הנפשות הפועלות בענייננו, ממשפחתם של הנאשמים, משפחת "חאדר", הן: נאשם 1 מוחמד (המכונה גם "חמודי"), נאשם 2 איאד, מג'ד, ג'דאללה (ג'אד), ואביהם חאדר.

וממשפחת המתלוננים, משפחת "לוטפי" - יזן, ליית, איסמעיל, אחמד, וראויה אשתו של אחמד.

6. בתום סדרת האירועים, היו בשטח שני פצועים מבני משפחת לוטפי: האחד ליית, שרגלו נפגעה וגובסה (ראו מסמכים מבית החולים הדסה, ת/26) והשני איסמעיל, שנפגע מירי (מסמכים רפואיים ת/27 - ת/29);

כמו כן היו נזקים לבית משפחת לוטפי; נמצאו קליעים בבית משפחת לוטפי; ונמצאו תרמילים של כלי נשק (ת/21 - דו"ח בדיקת תרמילים; ת/15 - דו"ח פעולה לגבי טיפות דם, חלונות מנופצים עם סימני ירי, סימני ירי בקירות, מחשב שבור וקליעים שנמצאו במקומות שונים בבית; ת/25 - לגבי מציאת תרמילים מחוץ לבית, כתמי דם בבית, סימני ירי וקליעים בבית; ת/11א, ת/11ב, ת/24 - תמונות של נזקים בבית משפחת לוטפי).

חלקו הראשון של האירוע

7. חלקו זה של האירוע מתואר בסעיף 1(ב) לעיל - ונוגע לתקיפתו של יזן (בנו של לוטפי) על ידי מאג'ד וג'אד (בניו של חאדר).

חלק זה למעשה אינו שנוי במחלוקת. יזן לא העיד, אך מאג'ד וג'אד, בני משפחת חאדר שהעידו כעדים מטעם המאשימה, לא הכחישו כי הכו את יזן.

ג'אד (ג'דאללה) העיד כי הוא ואחיו מאג'די הכו את בן דודם יזן "במקלות"; "ברזל עגול כזה", מאחר שיזן הוציא שמועות כי אביהם משת"פ. לאחר שהכו את יזן הם ברחו לביתם.

מאג'ד העיד כי יזן משמיץ את אביהם שהוא מרגל ומקלל אותם, הם יצאו והכו את יזן כמה מכות במקלות, וחזרו לביתם.

בנוסף, לגבי חלק זה של האירוע, העיד עד הגנה 3, איברהים עקל, בן משפחה המתגורר אף הוא במתחם. לדברי העד, הוא היה בחצר עם בן דודו יזן. שני ילדים, בני דודים, היכו את יזן, הוא הפריד ביניהם, וכל אחד הלך לביתו.

לגבי חלק זה של האירוע, העיד גם ליית, אחיו של יזן. לדברי העד, הוא שמע צעקות, פתח את דלת הבית לראות מה קורה בחוץ, ואז נכנס אחיו יזן בן ה-16, כשהוא מוכה, אדום, לחוץ ובוכה, וסיפר כי הוכה. העד הסתכל במצלמות האבטחה וראה תיעוד של האירוע - הוא ראה את יזן עומד עם איברהים; את מאג'ד ואת ג'אד אוחזים במקלות עץ; ואת חאדר, אביהם של מאג'ד וג'אד עומד אף הוא במקום. הוא ראה את הילדים של חאדר, שהם בני 12 ו-14, קופצים על יזן מאחור ומכים אותו.

חלקו השני של האירוע

8. חלקו השני של האירוע, מתואר בסעיף 1(ג) לעיל - בעקבות תקיפתו של יזן על ידי בני משפחת חאדר, פנו בני משפחת לוטפי אל עבר ביתם של משפחת חאדר.

לגבי אירוע זה הגרסאות חלוקות.

גרסת המתלוננים בני "משפחת לוטפי"

9. ע"ת 4 - איסמעיל עקל - אחיו של יזן, העיד כי ביום האירוע הוא היה בטיול עם משפחתו, והוזעק על ידי אחיו ליית, שאמר לו שיזן הוכה על ידי מאג'ד ואחיו. כשהגיע לבית היו שם הוריו ואחיו ליית. אחמד הגיע אחריו.

לדברי העד, בני המשפחה מסוכסכים עם חאדר ואינם מדברים עם חאדר, פרט אליו. לכן החליט ללכת לביתו של חאדר, כדי לדבר איתו על תקיפתו של יזן על ידי ילדיו.

לדברי איסמעיל, הוא הגיע לביתו של חאדר, קרא לו לצאת או שיאפשר לו להיכנס לביתו, אך חאדר לא יצא.

לדבריו נזרקו לעברו אבנים מתוך הבית וכן היה ירי לעברו מתוך הבית. לכן ברח מהמקום.

העד אישר בחקירה הנגדית כי ייתכן שהוא זרק אבנים לפני שהגיע לשער החשמלי של בית חאדר (עמ' 216).

יצוין כי איסמעיל נחקר מספר פעמים במשטרה. בין היתר הוא נחקר כחשוד בתקיפת בני "משפחת חאדר" (הודעה ת/9 מיום 11.6.2015), שם סיפר כי כאשר הלך לבית דודו חאדר כדי לדבר איתו, נזרק עליו מגג ביתו של חאדר מטר של אבנים, ונראה היה כאילו התארגנו מראש להתקפה. איסמעיל אישר כי לביתם הגיעו חברים, לטענתו לא כדי לתקוף את משפחת חאדר אלא כדי להגן על הבית שלהם.

בהודעתו ת/10 מיום 12.6.2015 מסר כי כאשר קרא לחאדר משער הבית, החל חאדר לירות בו מתוך הבית.

10. ע"ת 3 - ליית באש - לגבי חלק זה של האירוע, העיד כי איסמעיל אמר שהוא הולך לדבר עם חאדר. לאחר שאיסמעיל יצא מהבית, יצא אחריו אחמד ואחריו יצא גם הוא.

בחוץ, ברחבה של החניה, היו מוכנים בניו של חאדר - הנאשמים וכן מאג'ד, חג'אג' וכן היה שם מורד הנשוי לביתו של חאדר, חמושים ועם אבנים.

לדברי העד, היה ירי לעברם מתוך הבית של חאדר, והם הסתובבו לברוח. ראשון ברח אחמד. הוא המתין לאיסמעיל ושניהם ברחו, כשאחריהם רודפים חאדר והנאשמים.

11. ע"ת 5 - אחמד עקל - לדברי העד, הוא הוזעק לביתו על ידי אביו, בעקבות תקיפת יזן. הוא אישר כי לביתו הגיעו חברים, לטענתו כדי שהוא "יקפיץ אותם לבית". לדברי אחמד, הוא יצא יחד עם איסמעיל, יזן וליית לביתם של הנאשמים, לראות למה הרביצו ליזן, ושם, לדבריו, החלו לירות עליהם. לפי הצליל של היריות, הירי היה מכמה סוגי כלי נשק. לדבריו, הוא ואחיו נמלטו חזרה הביתה.

גרסת בני משפחת חאדר

12. ע"ת 7 ג'דאללה - לדברי עד זה, לאחר שהכו את יזן וברחו לביתם, שמעו קולות. מחוץ לבית היו הרבה בחורים צעירים שזרקו אבנים על הבית שלהם.

13. ע"ת 8 - מאג'ד עקל - גם עד זה העיד כי לאחר שהיכו את יזן וחזרו הביתה, הותקפו על ידי בחורים שהיו עם יזן. לדבריו הוא ראה שזורקים לעבר הבית אבנים ו"שוברים את הבית".

14. נאשם 1 - הנאשם העיד כי הגיע הביתה לאחר חלק זה של האירוע. לדבריו הוא יצא לחתונה, ואז תחילה התקשר אליו אביו, ואמר לו שאיך התקשר שיש בעיה ואין אף אחד בבית. לאחר מכן התקשר איאד, וביקש ממנו לבוא הביתה, כי תקפו אותם ואין אף אחד בבית.

כאשר הגיע לכניסה לבית, היו שם, לדבריו "מלא אנשים, מלא רכבים". בבית היו איאד ואשתו, מאג'ד, ג'דאללה, אמו

ואחותו.

בהודעתו במשטרה ת/1 העיד כי כאשר התקשר אליו איאד, אמר לו שיש בעיה בבית, שבני הדודים זרקו אבנים על הבית, יש להם סכינים, תקפו אותם ורצו להכות אותם, וכן קיללו את אמו ואת אחותו.

15. נאשם 2 - לדברי הנאשם, כרבע שעה או חצי שעה לאחר סיום האירוע במהלכו הוכה יזן, בעודו בחצר הבית, הבחין באיסמעיל מגיע עם רכבו במהירות, וכעשר דקות לאחר מכן הגיע אחמד עם רכבו במהירות. עוד הגיע רכב טרנזיט ממנו ירדו 10-15 בחורים, חלקם החזיקו באלות, והם נכנסו לבית לוטפי. הטרנזיט נסע וחזר עם 10 בחורים נוספים.

כן ראה שאחמד הרחיק את כלי הרכב של המשפחה מהמקום.

לדבריו, הוא הבין שהולך לקרות משהו, התקשר לאביו, והתקשר לאחיו מוחמד ואמר לו שייתכן שתהייה בעיה כי **"מתאספים אנשים"**.

לדברי הנאשם, הוא נכנס הביתה, הביא את אשתו לבית הוריו, הכניס את אחיו הקטנים, את אמו ואת אחותו וילדיה, ונעל את דלת הבית.

כשהסתכל החוצה דרך המצלמה, ראה קבוצה של אנשים שיצאה מבית לוטפי. הללו החלו לצעוק, לקלל ולזרוק אבנים לעבר ביתם, וכן שמע קולות ירי.

מוחמד הגיע לאחר שאירוע זה הסתיים, התוקפים עזבו את המקום והשכנים התאספו.

עדותו של עד נוסף

16. ע"ה 3 - איברהים עקל - לגבי חלק זה של האירוע, העיד איברהים כי לאחר שהסתיים האירוע עם יזן, הגיעו כ- 20 אנשים לבית לוטפי. כמה דקות לאחר מכן החל בלגן **"כולם קפצו על הבית של הנאשמים... להרביץ עם אבנים, עם כלים..."** וכן היו עם מקלות. הם לא נכנסו לתוך הבית. מדובר באותם אנשים שאינו מכיר, וכן בבני הדודים שלו, יזן, ליית, איסמעיל ואחמד.

סיכום חלק זה של האירוע

17. גרסאות שני הצדדים לגבי חלק זה של האירוע שונות לחלוטין. בעוד שלדברי משפחת לוטפי, הם הגיעו למקום כדי "לדבר", ושם הותקפו באבנים שנזרקו מתוך הבית וכן ירו לעברם מתוך הבית, טוענים בני משפחת חאמד כי הותקפו על ידי משפחת לוטפי והחברים שהצטרפו אליהם.

18. הרושם מעדויות הצדדים הוא כי כל אחד בוחר את החלק המתאים לו, מתוך אירוע משולב שהיה במקום.

העדות הניטרלית, לכאורה, היחידה, היא זו של איברהים. איברהים הוא כאמור קרוב משפחה של שתי המשפחות, אלה ואלה בני דודים שלו, הוא אינו מסוכסך עם איש מהם, ואף הוא מתגורר במקום.

עם זאת, ניכר אי איברהים העדיף שלא לשתף פעולה נגד איש מהצדדים, כשם שבזמן האירוע בחר שלא להזמין משטרה למקום.

עדותו של איברהים הייתה מבולבלת למדי; וכך גם האירוע שהוא מתאר - "בלגן, צעקות, כלים, הרבה אנשים, יעני אתה לא יכול לראות שום דבר וזה היה בלגן".

אברהים העיד כי כרבע שעה לאחר סיום האירוע עם יזן, ראה כעשרים אנשים מגיעים בכלי רכב ונכנסים לבית משפחת לוטפי, אנשים שאינו מכיר. לגבי הגעתם של אנשים זרים לבית משפחת לוטפי אין מחלוקת, ובני המשפחה אישרו זאת בעדותם, אם כי דיברו על מספר קטן יותר של אנשים.

אברהים העיד על אנשים רבים שהיו ב"מתקפה" על בית משפחת חאדר, כאשר בנוסף לבני משפחת לוטפי, היו במקום משתתפים רבים נוספים, זאת בניגוד לגרסת המתלוננים, לפיה רק הם היו במקום, הם באו לדבר, והותקפו על ידי משפחת חאדר.

עדותו של איברהים לגבי אופי האירוע, דומה לגרסת בני משפחת חאדר - אירוע במהלכו הותקף ביתם של משפחת חאדר באבנים, במקלות, וכן היו צעקות וקללות על ידי למעלה מ-20 אנשים.

תמיכה מסוימת גרסת משפחת חאדר, יש בעדותו של איסמעיל, לפיה "ייתכן" שיידה אבנים באירוע זה.

19. בסיכומו של דבר, לגבי אופי האירוע, אני קבלת את הגרסה המתיישבת עם עדותו של איברהים, לפיה, לאחר שזן הוכה על ידי ילדי משפחת חאדר, הותקף בית משפחת חאדר על ידי משפחת לוטפי וחבריהם.

במקביל, מתוך בית משפחת חאדר נזרקו אבנים ואף היו יריות, כפי שטענו בני משפחת לוטפי. הדבר מתיישב עם עדותו של איברהים, לפיה לא ראה נשק בידי התוקפים (משפחת לוטפי וחבריהם), אך שמע יריות. הדבר משתלב גם עם חלקו השלישי של האירוע, שהחל במרדף של בני משפחת חאדר, כשהם חמושים בכלי נשק, אחרי בני משפחת לוטפי שנמלטו לביתם. כאמור, בני משפחת לוטפי, שזרקו אבנים על בית חאדר, היו מלווים באנשים שהגיעו קודם לכן לביתם, לסייע להם. לא הייתה להם כל סיבה להימלט מהמקום - אלא אם אכן נורו לעברם יריות על ידי משפחת חאדר.

חלקו השלישי של האירוע

20. חלק זה נוגע להתרחשויות שהיו לאחר סיום האירוע בסמוך לבית משפחת חאדר.

בשלב זה נמלטים בני משפחת לוטפי לביתם, ועל פי הנתען, הם מותקפים בירי, בידי אבנים, ואף בניסיון לפרוץ לתוך ביתם.

העבירות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום, נוגעות לחלק זה של האירוע.

בחלק זה של האירוע משתתף גם חאדר, אביהם של הנאשמים.

לעניין זה אינני מקבלת את גרסת הנאשמים, לפיה אביהם חאדר לא היה במקום בזמן האירוע. כפי שיצוין בהמשך, על פי הראיות שהובאו לפניי, חאדר היה פעיל בחלק השלישי של האירוע, והוא אף ירה ופגע באיסמעיל.

חאדר נמלט מהמקום לאחר האירוע ונעלם, ולפיכך אינו נאשם בהליך הנוכחי. גרסתו לא נשמעה בתיק זה, גם לא כעד מטעם ההגנה. בשלב מאוחר יותר הוגש נגד חאדר כתב אישום בהליך נפרד.

עדויות בני משפחת לוטפי

21. עדות איסמעיל -

א. בעדותו בבית המשפט, העיד כי נמלט מסביבת בית משפחת חאדר לכוון ביתו. לדבריו, במהלך הבריחה ראה מספר אנשים ממשפחת חאדר, ובין היתר ראה את חאדר, שהחזיק נשק, וכן ראה את מוחמד שאף הוא החזיק נשק בידו.

לדברי העד, כאשר רצה להיכנס הביתה, היה בפתח הבית מאבק בינו לבין מוחמד, הוא שמע מהחניון שחאדר צועק למוחמד לזוז, ואז ירה בו חאדר והוא נפגע.

לאחר שנורה, הוא לא יכול היה להמשיך ללכת. הוא ניסה להיכנס לבית, מוחמד ניסה אף הוא להיכנס, וראויה, אשתו של אחמד, ניסתה לסגור את הדלת. מוחמד דחף את הדלת ומשך את החולצה של ראויה וקרע אותה. הוא (איסמעיל) התעלף והתעורר בבית החולים.

לדברי העד, קצת לפני שהתעלף שמע קולות של ירי על הבית ונזרקו אבנים שפגעו בחלונות הבית. הוא לא ראה מי זרק אבנים.

ב. במשטרה העיד איסמעיל כי נורה על ידי דודו חאדר, שהיה במרחק 2-3 מ' ממנו; כי מהירי נפגע בכתף ימין ואז ברח לכיוון הבית; וכי כאשר ברח נמשכו היריות (מזכר ת/7).

ג. כן מסר כי לאחר שעלה הביתה, שמע צעקות וראה את בני דודו איאד עקל ומוחמד עקל תוקפים את גיסתו ראויה (אשתו של אחיו אחמד), שניהם הכו אותה וקרעו לה את הבגדים. הוא יצא לעברם כדי להרחיק אותם, ואז נפל מתג החשמל בבית. הוא ראה את דודו חאדר מאחורי כלי רכב בחניון, חאדר יצא עם אקדח ביד וירה בו ופגע בו ביד. הוא ברח לתוך הבית ואז החלו זריקות אבנים לעבר הבית והוא פונה לבית חולים (ת/8).

ד. לדבריו, כאשר ברח חזרה לביתו, רדפו אחריו מאג'ד וג'אד וזרקו עליו אבנים; כאשר ראויה ניסתה לסגור את הדלת, היו במקום איאד, וכן מוחמד אשר קרע את חולצתה של ראויה. כמו כן ראה את איאד "דופק עם צינור על חלון בכניסה לבית והחלון נופץ". לאחר מכן הוא תפס את ראויה, דחף אותה לתוך הבית, ודחף את מוחמד החוצה. לדברי העד בחקירה זו "איך שאני בא לטרוק את הדלת, ראיתי את דוד שלי חאדר עומד בין הרכבים שבחניה, היה לבוש חולצה לבנה או ביגוד בהיר, לא שמת לי לב בדיוק מה, חאדר צעק לבנו מוחמד 'חמודה תתרחק זוז הצדה', חמודה התרחק ממני ואז חאדר ביצע ירי לעברי, ירה כדור אחד ופגע בי בזרוע, אני נכנסתי פנימה והירי נמשך גם לכיוון החדר של אחי מאזן". לדברי העד הוא המשיך לברוח לכיוון המטבח, שם הסתתרו נשות המשפחה, היה עוד מטר אבנים לעבר הבית והוא שמע ניפוץ חלונות. אז התעלף ופונה לבית החולים. לדבריו הוא נורה כאשר ניסה לדחוף את מוחמד אל מחוץ לדלת הכניסה לבית (ת/9).

ה. כן מסר בחקירתו כי נורה על ידי חאדר כאשר ניסה להרחיק את מוחמד מדלת הבית. לדבריו "הוא התחיל לירות ואני התחלתי לרוץ והוא המשיך לירות לעברי". אדם נוסף ירה - איאד או מוחמד, כנראה מוחמד. הוא לא ראה אותם יורים אך היה יותר מכלי נשק אחד במקום. כאשר חאדר ירה, המשיכו ילדיו של חאדר לזרוק אבנים. איאד ומוחמד תקפו את ראויה, קרעו לה את הבגדים וזרקו אבנים לעבר הבית (ת/10).

ו. כאמור, איסמעיל העיד כי בין הצדדים נערכה סולחה. בעדותו בבית המשפט חזר בו מחלק מהגרסה שמסר בחקירת המשטרה, ובין היתר מכך שמוחמד ניסה להיכנס לבית בכוח; מכך שמוחמד ואיאד תקפו את ראויה; ומכך שמוחמד רצה לקרוע את חולצתה של ראויה, לטענתו החולצה נקרעה בטעות. העד שינה גרסתו גם לגבי מקום הירי, וטען כי נורה בהיותו בחניה, בין בית משפחת חאדר לבית משפחת לוטפי, רחוק מהבית, ולא בפתח הבית, הוא הלך עד הבית ושם התעלף. כמו כן חזר בו מעדותו לפיה מוחמד החזיק נשק; ולגבי ידיו האבנים טען כי לא ראה מי זרק. לטענתו, איש מהנאשמים לא פגע בו.

ז. הרושם הוא כי הגרסה ה"משופצת" שמסר העד בבית המשפט, מקורה בסולחה שנערכה בין הצדדים. בהתאם להסכם בין הצדדים, היה על המתלוננים לבטל את התלונה, ונראה כי בעדותו בבית המשפט עשה העד ככל יכולתו להפחית מחומרת מעשיהם של הנאשמים. אמנם נגד חאדר לא חזר בו העד מגרסתו, אך חאדר אינו נאשם בתיק זה, לאחר האירוע הוא נעלם, ונראה כי על הפרק עמד עניינם של הנאשמים, ומזעור חלקם באירוע ככל האפשר, בעקבות הסולחה.

לפיכך אני מעדיפה את גרסתו של העד במשטרה, לפיה, כאמור, הוא נורה על ידי חאדר, אך גם לנאשמים היה חלק באירוע - הם תקפו את ראויה וזרקו אבנים לעבר הבית.

22. עדות ליית באש - לגבי חלק זה של האירוע, העיד ליית כי לאחר שהיו בסמוך לבית משפחת חאדר, והיה משם ירי לעברם, הם ברחו חזרה הביתה. ראשון ברח אחמד, והוא המתין לאיסמעיל ושניהם ברחו יחד, כאשר אחריהם רודפים חאדר, מוחמד ואיאד. העד לא ראה מה עושה איאד, ולשאלה אם איאד היה חמוש העיד "היה משהו עליו, משהו, כלי גדול אבל לא ראיתי שיצא במהירות לתקוף". גם מאג'ד וג'אד יצאו, עם מקלות עץ.

לדברי העד, עליו נזרק משהו, אבן או ברזל, הוא קיבל מכה ברגל והרגל התרסקה.

לדבריו, כאשר נמלטו לביתם, ראויה פתחה להם את הדלת, אחמד והוא נכנסו, ואיסמעיל שהיה רחוק יותר, רצה להיכנס, אך אז הגיע מוחמד, דחף ורצה להיכנס לתוך הבית. איסמעיל דחף את מוחמד והוציא אותו החוצה ושניהם עמדו ליד הדלת והתווכחו. באותה עת עמד חאדר למעלה בחניה וירה. את איאד הוא לא ראה באותו שלב. הוא ראה את הדברים מתוך הבית דרך חלון זכוכית. תחילה הוא חשב כי מוחמד ירה, מאחר שגם מוחמד היה חמוש, אך מי שירה הוא חאדר, אותו ראה יורה לחדרו. הכדור שירה חאדר פגע באיסמעיל, וכן חדר כדור לקיר במטבח. לדבריו **"דופקים כדורים, משהו משוגע, לא נורמאלי"**. העד דיווח למשטרה, ולדבריו היריות נמשכו **"חאדר היה יורה מול העיניים שלי כי אנחנו כבר בזכוכית, הכל מול העיניים, אבנים, עצים, כל מה שאפשר"**. אליו לחדר חדרו שלושה כדורים.

מאז שראה את חאדר יורה, חאדר נעלם ולא ראה אותו יותר.

העד נשאל על כך שבעדותו במשטרה ביום האירוע אמר שלא ראה מי ירה, אלא שמע על כך מאיסמעיל, והשיב כי הוא ראה מי היה חמוש, וכשהתחיל הירי, ידע מי התחיל. לדבריו במשטרה היה לחוץ מאחר שאחיו היה פצוע.

העד הבהיר כי הוא ואיסמעיל כבר נכנסו הביתה, ואז ראויה התחילה לצעוק, ואיסמעיל יצא כדי להוציא את מוחמד מהבית ולסגור את הדלת. הוא ראה מבעד לזכוכית את חאדר מולו וראה אותו יורה בנשק מסוג "קרלו". לאחר שאיסמעיל נפצע, החל ירי חזק על הבית. האירוע כולו נמשך כחמש דקות.

לדברי העד, במהלך האירוע היה למוחמד אקדח קטן, לאיאד היה משהו אבל הוא לא יודע מה בדיוק.

23. עד נוסף לעניין חלק זה של האירוע, היה אחמד עקל. לדבריו העד, לאחר שנמלטו לביתם מבית משפחת חאדר, בהיותו בבית הוא שמע את איאד ואת מוחמד צועקים **"תביא דלק לשרוף את הבית"**. כן שמע קולות של ירי מנשק, איסמעיל נפגע מירי בידו, והבית היה מלא תרמילי נשק.

24. ראויה, אשתו של אחמד, העידה אף היא לגבי חלק זה של האירוע.

א. בעדותה בבית המשפט, העידה ראויה כי היא הייתה בתוך הבית. לדבריה **"אני לא זוכרת מה שהיה קודם, מה שאני באה להעיד אותו שאנחנו עשינו סולחה ולא הייתה לו את הכוונה לקרוע לי את החולצה שלי, הוא רצה רק לדחוף את הדלת"**.

לטענת העדה, היא שמעה צעקות, היא הייתה ליד הדלת אך לא ראתה דבר. לאחר הצעקות, מישהו דפק בדלת, והיה שם איסמעיל, ואחריו מוחמד שרצה לדחוף את הדלת. מוחמד תפס את החולצה שלה ובלי כוונה קרע אותה.

בניגוד לגרסתה במשטרה, הכחישה העדה כי ראתה את חאדר, והכחישה כי ראתה את חאדר יורה באיסמעיל. היא הייתה בתוך הבית ולא יכלה לראות אותו. לדבריה **"מה שאני שמעתי מהאנשים אני אמרתי"**. לדבריו העדה **"הסיפור שלי רק על מוחמד, לא על חאדר, אם אני ראיתי אותו או לא, זה לא מעניין אותי"**. כן הכחישה כי ראתה את מוחמד עם נשק וכי ראתה את איאד. היא גם לא ראתה שזורקים אבנים. לדבריו העדה היא שמעה ירי אך לא ראתה.

העדה ציינה כי כאשר פתחה את הדלת, ראתה שלאיסמעיל היה דימום, היא לא יודעת מתי זה קרה. לאחר הגשת התלונה, היא היתה שוב במשטרה כדי לבטל את התלונה, כי עשו סולחה.

לדברי העדה, במשטרה, מהפחד, היא לא ידעה מה היא אומרת. היא באה לבית המשפט לומר אמת.

ב. בהודעתה במשטרה מיום 6.6.2015, העידה כי היא אשתו של אחמד, אח של איסמעיל שנורה. לדבריה, בסביבות השעה 19:30 היא היתה בבית חמותה ושמעה צעקות. היא הלכה לסגור את הדלת, הגיע מוחמד ודחף את הדלת. מוחמד דחף אותה, הוא תפס אותה וקרע לה את החולצה (העדה הציגה לחוקר את חולצתה, קרועה בחזית). לדברי העדה, היא קראה לאיסמעיל ולבעלה אחמד שיבואו, ואז איסמעיל בא והזיז אותה. אז בא חאדר והיה לו נשק (העדה סימנה נשק ארוך), וירה באיסמעיל שקיבל כדור (מסמנת בכתף). לאחר מכן היא נפלה וקמה, והזמינה משטרה.

לדברי העדה אין לה סכסוך עם המשפחה של חאדר. עליה לא ירו. היא ראתה את חאדר מכוון ויורה לכיוון איסמעיל, היא בטוחה בכך במאה אחוז. חאדר ירה יריה אחת, ולאחר מכן היא שמעה מבחוץ הרבה יריות. כמו כן זרקו אבנים, היא לא ראתה מי זרק (ת/12).

ג. בהודעתה מיום 14.6.2015, העידה ראוויה כי שמעה צעקות ומישהו דפק בדלת. היא פתחה את הדלת, החשמל כבה, ופתאום חמודי קרע לה את החולצה. היא התחילה לצעוק, הגיע איסמעיל מתוך הבית ודחף אותו החוצה, ואז הגיע חאדר ואמר למוחמד לזוז וירה באיסמעיל. היא פחדה וקבלה סחרחורת ולא יודעת מה היה לאחר מכן.

לדברי העדה, איאד לא עשה לה דבר, מוחמד קרע לה את החולצה. מוחמד לא הכה אותה. את איאד היא לא ראתה. חאדר היה בין הרכבים, היא ראתה את הנשק שלו והוא ירה באיסמעיל ממרחק של חמישה מטרים. גם מוחמד החזיק נשק, היא לא ראתה אותו יורה.

ד. ביום 30.8.2015 התייצבה העדה במשטרה, וביקשה לבטל את התלונה מאחר שהייתה סולחה (העדה הציגה כתב סולחה).

העדה אישרה כי כל מה שאמרה קודם לכן במשטרה היה אמת. לדבריה איש לא איים עליה ולא הפעיל עליה לחץ, והיא מבטלת את התלונה מרצונה החופשי (ת/14).

ה. לאחר שמיעת עדותה של ראוויה, אני מעדיפה את הגרסה שמסרה במשטרה. ניכר כי העדה חזרה בה מגרסתה, בשל הסולחה שנערכה בין הצדדים. כאמור, עוד קודם לעדותה בבית המשפט, ביקשה העדה לבטל את תלונתה בשל הסולחה, זאת תוך שאישרה אז כי דבריה בתלונתה היו אמת.

עדויות בני משפחת חאדר

25. גרסת נאשם 1 -

א. בבית המשפט העיד הנאשם כי לאחר שהאנשים שהיו סביב הבית עזבו את המקום, כאשר החצר הייתה ריקה מאנשים וכולם הלכו "יצאנו וזרקנו כמה אבנים לכיוון שלהם". לדבריו הם זרקו אבנים "לכיוון של הבית של הדוד

שלי" כשהם בחדר המדרגות שלהם, שם תפסו אותם אנשים ומנעו מהם ללכת לכיוון לוטפי, כדי למנוע בעיות.

לדברי הנאשם, הוא הגיע רק עד הכניסה של חדר המדרגות של הבית שלו, ושם מנעו מהם אנשים להמשיך ללכת. הוא לא הגיע לדלת הבית של לוטפי, הוא לא ראה אף אחד ולא נפגש עם אף אחד. הוא לא פתח את דלת הבית של לוטפי ולא היכה אף אחד. הוא לא דיבר עם אף אחד, הוא לא ראה את ראויה ולא ראה אף אחד. כל מה שטוענים כלפיו שקר. הנאשם הכחיש כי צעק לשרוף את הבית של לוטפי.

בסוף האירוע הוא היה בבית.

לדברי הנאשם הוא מעולם לא החזיק בנשק, לא השתמש בנשק ולא ראה נשק.

באירוע שבו השתתף קודם לכן היו יריות וזיקוקים. ייתכן שהיה ירי כאשר חזר הביתה.

לשאלה מי ירה באיסמעיל, השיב הנאשם כי אינו יודע, הוא לא היה נוכח ולא ראה דבר.

הנאשם נשאל לגבי שרידי ירי שנמצאו על שערו, וטען כי היה עם כובע על הראש גם במסיבה וגם לאחר מכן, כך שלא יכלו להגיע שרידי ירי לשערו.

ב. בהודעה במשטרה מיום 6.6.2015, טען הנאשם כי כלל לא היה באזור. לדבריו הוא היה במחנה שועפט במסיבת חתונה אצל חבר. בסביבות השעה 20:30 - 21:00, התקשרו אליו אביו ואחיו איאד ואמרו לו שיש בעיה בבית, שבני הדודים זרקו אבנים על הבית ויש להם סכינים ותקפו אותם ורצו להכות אותם וקיללו את אמא שלו ואת אחיותיו. הוא חזר הביתה, לדבריו זרקו עליו אבנים ואחד מבני הדודים היה עם סכין. הוא ברח הביתה ולאחר כרבע שעה הגיעו שוטרים ולקחו אותו. הנאשם ציין כי מדובר בבני הדודים מצד אביו, יש בינם סכסוך מאחר שכן הדוד מאזן (הוא, לדבריו, ליית באש) היה מתקשר לאחותו ומאיים עליה, והם גם מכים את אחיו הקטנים.

הנאשם הכחיש כי הלך באותו יום לביתם של המתלוננים, הכחיש כי ניסה להיכנס בכוח וכי קרע את חולצתה של אשתו של אחמד. לדבריו **"אני לא התקרבתי אליהם ולא לכיוון שלהם. לא היה ולא נברא"**.

הנאשם אישר כי היה אירוע באותו יום בין שתי המשפחות.

לשאלה אם היה נשק באירוע, ענה כי לא ראה דבר.

לשאלה אם מישהו ממשפחתו מחזיק בנשק, השיב שלא.

הנאשם התבקש לתת הסבר כיצד ישנו פצוע ירי וישנם סימני ירי על בית המתלוננים והשיב **"הם עצמם היה להם נשק והם עשו את זה בשביל להפליל אותנו"** (ת/1).

ג. בהודעתו במשטרה מיום 8.6.2015 טען הנאשם כי הוא ברח הביתה, וכי עצרו אותו במקום לעצור את עשרות האנשים שתקפו אותו. הנאשם סירב להשיב לשאלות באופן ענייני (ת/31).

ד. בחקירה מיום 14.6.2015 לא השיב הנאשם לשאלות וטען כי הוא שומר על זכות השתיקה (ת/5).

26. גרסת נאשם 2 -

א. בעדותו בבית המשפט העיד הנאשם, לגבי החלק השלישי של האירוע, כי לאחר שהסתיימה המתקפה של משפחת לוטפי והתוקפים עזבו את המקום, התאספו במקומם השכנים. אז הגיע מוחמד ואמר שכולם עזבו את המקום ואין בחוץ אף אחד, והוא, יחד עם מוחמד, מאג'ד וג'אד יצאו החוצה.

לדברי הנאשם, הם עלו חמש מדרגות בחדר המדרגות, ושם עצרו אותם השכנים ומנעו מהם לצאת החוצה. הם מצאו דרך לצאת מבין האנשים, וזרקו כמה אבנים בתגובה לכך שתקפו אותם. הם חזרו לתוך הבית, השכנים נכנסו איתם, והגיעה משטרה. לדבריו כל האירוע נמשך דקות ספורות.

הנאשם טען כי כלל לא הגיעו לכניסה של הבית של לוטפי, הכי רחוק שהגיעו היה עד חדר המדרגות, משם זרקו אבנים, ומשם לקחו אותם.

הנאשם טען כי אין לו רישיון נשק, מעולם לא ירה בנשק, והוא אינו יודע להשתמש בנשק. לגבי אביו העיד כי מאז שאביו אמר לו בשיחת טלפון שהוא נוסע ללוד, הוא לא ראה את אביו.

על שערך וידיו של הנאשם נמצאו שרידי ירי. לדברי הנאשם, הוא לא התקרב לאף מקום שהיה בו ירי.

הנאשם ציין כי בינתיים נערכה סולחה והיחסים בין הצדדים טובים.

ב. בהודעתו במשטרה מיום 6.6.2015, אמר הנאשם לגבי החלק השלישי של האירוע, כי לאחר המתקפה של משפחת לוטפי עליהם, הוא ואחיו מוחמד יצאו מהצד השני של הבית, וזרקו אבנים על בית משפחת לוטפי, כדי שבני לוטפי יברחו. לדבריו, אז בני משפחת לוטפי נכנסו לבית שלהם, והם (הנאשמים) נכנסו לביתם, ולאחר מכן הגיעה משטרה.

לגבי אביו, טען הנאשם כי הוא היה בבית ויצא כחצי שעה לפני שהגיעו השוטרים.

הנאשם הכחיש כי מוחמד או מישהו אחר ממשפחתו הלך לבית משפחת לוטפי. לדבריו **"אנחנו רק מבחוץ"**.

לטענה לפיה אביו ואחיו ירו לעבר הבית של לוטפי וגרמו נזק לבית, השיב הנאשם **"לא. מאיפה יש לנו נשק לירות"**. ולגבי בן משפחת לוטפי שנפגע מירי, השיב **"זה הם עשו את זה וזה כנראה היה בטעות. פגע באיסימעיל והם ברחו כאילו אין כלום. המשטרה לקחו אותנו ישר מהבית ועשו את כל הבדיקות, יצא משהו עלינו?"**.

לדברי הנאשם, בידי משפחת לוטפי היה אקדח, וכאשר היו בבית, הם שמעו שיורים באוויר. לטענתו, גם סימני הירי על בני משפחת לוטפי זה מירי של משפחת לוטפי **"כי הם פגעו ובאחד מהם. כך עושים משחקים"** (ת/2).

ג. בחקירתו מיום 14.6.2015 הפנה הנאשם לחקירתו הראשונה ואמר שאין לו מה להגיד. הנאשם התייחס

לאירועים השונים שהיו ביום המקרה. לדבריו, לאחר שזרקו אבנים על ביתם ונשמעו בחוץ יריות, הם הסתכלו במצלמה וראו שכולם ברחו, לדבריו "כי הם הבינו שמישהו נפצע, אני עד עכשיו לא יודע מי נפצע". לטענת הנאשם, הוא הסתגר בתוך הבית יחד עם אשתו, אמו ואחיו הקטנים ולא יצאו עד שהכל נרגע. לדבריו "זרקתי כמה אבנים, אולי כמו שש אבנים לבית של מאזן... נשברו שתי זכוכיות". אחיו מוחמד היה באותו יום בבית.

הנאשם הכחיש כי מוחמד הלך לבית לוטפי, לטענתו הוא היה כל הזמן בבית. לדבריו, כל הבלגן נמשך כשתי דקות, והתחיל מיד לאחר שמוחמד חזר מהעבודה.

הנאשם טען כי לבני משפחתו אין נשק כלשהו; כי אביו כלל לא היה בבית; וכי הוא היה בבית.

לשאלות שנשאלו בהמשך, הנאשם לא ענה ואמר שהוא שומר על זכות השתיקה (ת/6).

27. ע"ת 7 - ג'דאללה, העיד, לגבי חלק זה של האירוע, כי לאחר שהמתקפה על ביתם הסתיימה ולא היה איש בחוץ, הוא יצא החוצה יחד עם אחיו מאג'ד ואימד, והם זרקו אבנים על הזכוכיות של בית משפחת לוטפי. לדבריו הוא זרק אבנים אל החניה. הוא לא זוכר כמה אבנים זרקו. לאחר מכן באה המשטרה והאירוע הסתיים.

28. ע"ת 8 - מאג'ד עקל, העיד כי לאחר שהסתיימה המתקפה על ביתם, כאשר השכונה היתה ריקה, הוא ואחיו ג'א'ד יצאו וכל אחד זרק אבן אחת, הם חזרו הביתה ואז באה משטרה. לגבי חמודה העיד כי הוא לא יצא איתם אלא הגיע לאחר שהכל נגמר.

לדברי העד, הוא לא שמע מישהו יורה.

העד טען כי לא ראה בידי הנאשמים נשק, וכי אביו בכלל לא היה באירוע אלא יצא מהמקום שעתים לפני כן. מוחמד הגיע בסוף, והוא לא זוכר אם ראה את אימד ליד הבית של לוטפי.

ראיות נוספות

29. איברהים עקל העיד לגבי החלק האחרון של האירוע, כי ראה את הנאשמים זורקים אבנים על בית משפחת לוטפי (עמ' 382, 401). לאחר מכן ראה את איסמעיל מדמם, ולקח אותו לבית החולים. את חאדר הוא לא ראה באירוע.

30. אחיו של איברהים, עבאס עקל, המתגורר מעל איברהים, מעל בית לוטפי, העיד כי התעורר מרעש הבלגן וקולות ירי, וירד מביתו למטה. במקום היו אנשים רבים, הוא שאל מה קורה ואמרו לו שיש בלגן בין משפחת חאדר לבין משפחת לוטפי.

הוא זיהה במקום את אחיו איברהים, את ליית, את אימד ואת מוחמד, לא ראה נשק בידיים של אף אחד מהם. לדבריו העד, הוא אינו יודע אם בזמן האירוע היה לנאשמים נשק. את חאדר לא ראה.

31. ת/20 - חוות דעת מומחה, לעניין שרידי ירי. לפי חוות הדעת, בבדיקת הנאשמים נמצאו שני חלקיקים המזוהים כשרידי ירי בשערו של נאשם 1; חלקיק אחד בשערו של נאשם 2, ושני חלקיקים בדגימת ידיו של נאשם 2. על ידיו של נאשם 1 לא נמצאו שרידי ירי.

לפי חוות הדעת, הימצאותם של שרידי הירי מצביעה על מספר אפשרויות: האחת, שהחשודים ירו בנשק חם ובתחמושת "מערבית מודרנית"; השנייה, שהחשודים היו בסמוך לאנשים אחרים שירו; והשלישית, שהחשודים באו במגע עם אדם או חפץ כדוגמת כלי ירי שהיו מצוידים בשרידי ירי של תחמושת כאמור.

צוין כי בהתחשב במיעוט החלקיקים שנמצאו, יש לייחס לכל מדגם ערך ראייתי מוגבל.

בעדותו ציין המומחה כי שרידי הירי שנמצאו, הם מנשק מערבי מודרני, וכי הם תואמים את התרמילים שנמצאו בזירה. עם זאת, ציין המומחה כי לא מדובר בחלקיקים ייחודיים.

לדבריו, הוא אינו יכול לקבוע אם האדם שנבדק ירה או היה נוכח באירוע ירי. כשמדובר בחלקיקים בודדים, ייתכן שמדובר ב"זיהום" שלא בא מהירי עצמו.

32. ת/32 - דו"ח פעולה של רס"ר גאנם רידאן, שערך חיפוש בבית משפחת חאדר אחר כלי יריה - בחיפוש לא נמצא דבר.

סיכום חלק זה של האירוע

33. החלק השלישי של האירוע, הוא החלק שאליו מתייחס כתב האישום.

לגבי האירועים בשלב זה, מייחסת המאשימה לנאשמים התפרצות בנסיבות מחמירות - בכל הנוגע לכניסה לבית לוטפי; היזק בזדון - בכל הנוגע לנזק שנגרם לבית לוטפי כתוצאה מיידוי אבנים אל עבר הבית; חבלה חמורה בכוונה מחמירה - לגבי הירי באיסמעיל, מכח מעשה "בצוותא"; ולנאשם 1 נשיאת נשק, לגבי החזקת נשק בשלב זה של האירוע.

34. ממכלול הראיות עולה כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשמים בכל הנוגע לגרימת היזק לרכוש. יתר העבירות הוכחו בכל הנוגע לנאשם 1. חלקו של נאשם 2 לגבי העבירות הנוספות לא הוכח מעבר לספק סביר.

35. מבחינת עדויות בני משפחת לוטפי - כפי שצויין לעיל, ישנם הבדלים משמעותיים בין גרסת חלק מהעדים במשטרה, לבין גרסתם בבית המשפט. ניכר כי העדים עושים ככל יכולתם להפחית מחומרת מעשיהם של הנאשמים, על רקע הסולחה אליה הגיעו הצדדים.

לפיכך, ונוכח מכלול הראיות והתרשמותי מהעדים בבית המשפט, במקום שבו ישנה סתירה בין גרסת העדים במשטרה לבין גרסתם בעדותם בבית המשפט, אני מעדיפה את גרסת העדים כפי שנמסרה במשטרה, ומקבלת עדויות אלה כראיה בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות.

36. בבחינת עדויות עדי התביעה אל מול גרסאות הנאשמים - אני מעדיפה את עדויות עדי התביעה על פני אלה של הנאשמים, וזאת הן לנוכח הממצאים בזירת האירוע, והן נוכח עדויות העדים האחרים, שסותרות את גרסת הנאשמים לגבי מעורבותם באירוע.

עדויות הנאשמים, שיש בהן כדי להפחית ככל האפשר מחלקם באירוע, ובין היתר הכחשת נוכחותו של חאדר במקום והכחשה של ירי כלשהו, אינן אמינות, ואינן מתיישבות עם הממצאים בשטח. טענת הנאשמים כי איסמעיל נפגע מירי של בני משפחתו, איננה מתיישבת עם הממצאים בדבר ירי על בית משפחת לוטפי.

37. בכל הנוגע לגרימת נזק לביתם של משפחת לוטפי - כאמור, המעשים הקשורים בעבירה זו הוכחו כלפי שני הנאשמים. הדברים עולים מעדותם של עדי התביעה, כמפורט לעיל, לגבי יידוי אבנים אל עבר הבית; לגבי ניפוץ חלון באמצעות צינור ברזל על ידי נאשם 1, ולגבי ירי על הבית.

לעדויות אלה תמיכה, כאמור, בזירת האירוע - לאחר האירוע נמצאו נזקים בבית משפחת לוטפי, במספר מקומות בתוך הבית נמצאו קליעים, ומחוץ לבית נמצאו תרמילים מנשק. כן נגרם נזק לחלונות הבית ולציוד.

הנאשמים אישרו כי יידו אבנים לעבר בית משפחת לוטפי, וכן העיד על כך איברהים.

לפיכך, יש להרשיע את שני הנאשמים בעבירה של היזק בזדון.

38. לגבי ההתפרצות לבית לוטפי - כתב האישום מייחס עבירה זו לשני הנאשמים. איסמעיל העיד כי שני הנאשמים תקפו את ראויה בפתח הבית, אך הוא היחידי המצביע על נאשם 2 כמי שהיה שותף לאירוע זה. יתר העדים לא ידעו לומר מה עשה איאד באותה עת.

נוכח מהות האירוע, הבלגן ששרר במקום, הלחצים שהיו שם, ופציעתו של איסמעיל, נותר ספק אם נאשם 2 היה בפתח בית לוטפי בשלב זה של האירוע.

לעומתו, לגבי נאשם 1 מספר עדויות על חלקו בשלב זה של האירוע, על דחיפת הדלת כדי להיכנס לבית לוטפי, ועל דחיפתו של הנאשם החוצה על ידי איסמעיל; וכן העדויות על משיכת וקריעת חולצתה של ראויה. לגבי מעורבותו של נאשם 1 בחלק זה של האירוע, מעורבות אותה הוא מכחיש, אין ספק סביר.

נוכח נסיבות הכניסה של הנאשם לבית משפחת לוטפי, ניתן לקבוע כי זו נעשתה כדי לפגוע בבני המשפחה. באותה עת היה לנאשם נשק. לפיכך יש להרשיע את נאשם 1 בעבירה של כניסה למקום מגורים בנסיבות מחמירות.

39. לגבי החזקת נשק על ידי נאשם 1 - לעניין זה העידו מספר עדים כמפורט לעיל. העדים לא הגזימו בעדותם, ולא ייחסו לנאשם ירי בנשק. עדותם מהימנה עליו וניתן לקבוע על פיה כי הנאשם החזיק בנשק. לפיכך יש להרשיע את הנאשם בעבירה של נשיאת נשק.

חבלה מחמירה בכוונה מחמירה

40. כאמור, עבירה זו מיוחסת לנאשמים בהיותם "מבצעים בצוותא", יחד עם חאדר, אשר ירה באיסמעיל ופצע אותו, בהתאם לסעיף 29 לחוק, ולפיו:

- "(א) מבצע עבירה - לרבות מבצעה בצוותא או באמצעות אחר.
(ב) המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר".

וראו לעניין זה דברי כבוד השופט י' נועם בת"פ (י-ם) 102/10 מדינת ישראל נ' נחום בן יצחק ואח' (15.1.2014):

"המבצעים בצוותא מצויים בראש מדרג השותפים בעבירה רבת-משתתפים. הם פועלים כגוף אחד לביצוע המשימה העבריינית, מהווים יחדיו יד-אחת השולטת על הביצוע וכל אחד מהם הוא חלק מהמשימה העבריינית עצמה (ע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 239, 250 (1996)). כפי שנפסק, "החוק רואה במבצעים בצוותא גוף אחד, הפועל באמצעות זרועות שונות. פעולתה של כל זרוע משויכת לגוף כולו, לכל אחד ממשתתפיו" (ע"פ 2796/95 בעניין פלוני, לעיל, בעמ' 402; וכן ראו ע"פ 4693/01 מדינת ישראל נ' בביזאיב, פ"ד נו(5) 580 (2002)).

ככלל, אדם ייקח חלק ב"מעגל הפנימי" של ביצוע העבירה, מקום בו היה תכנון מוקדם לשם הגשמת מטרה משותפת אשר הוביל, בסופו של דבר, לביצוע העבירה בפועל. עם זאת, הפסיקה ציינה כי ייתכנו מקרים בהם תתגבש שותפות ספונטאנית, רגעית, שלא כללה תכנון מוקדם מראש, אשר תסווג אף היא כביצוע בצוותא (ע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.4.98); ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן, פ"ד נג(5) 747, 756 (1999); וע"פ 2247/10 ימיני, לעיל, בפסקה 22).

הפסיקה הדגישה, כי בכדי לקבוע בצורה פוזיטיבית שהתקיימה "שותפות ספונטאנית" יש צורך לערוך בדיקה עובדתית מקיפה וקונקרטית בהתאם לנסיבות המקרה (ע"פ 5686/07 בסטיקאר, לעיל, בפסקה 13; וע"פ 8704/09 באשה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.11.12)); וכי מידת התכנון המקדים של הצדדים עובר לביצוע העבירה מהווה אינדיקציה בלבד המשתקללת עם שאר הראיות בתיק (דנ"פ 1673/11 בסטיקאר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.11.11)).

41. לעניין המבחנים להגדרת מבצעים בצוותא, ראה ע"פ 220/17 נוחי דנקנר נ' מדינת ישראל (29.8.2018):

"ניתן לסכם את הדין באופן הבא: במישור העובדתי מבצע בצוותא הוא מי שלוקח חלק מהותי בביצוע העבירה. חלקו של המבצע צריך להיות קשור לגרעין הקשה של העבירה, כנדבך פנימי בתכנית הפעולה, אף אם מדובר בתכנית שהתפתחה באופן ספונטני. הקבוצה פועלת כגוף אחד עם איברים שונים. שלושה מבחני עזר משמשים לזיהוי המבצע בצוותא - האם נטל הנאשם חלק בביצוע העבירה? האם חלק זה מהותי לביצוע העבירה, מבחינת קרבתו לגרעין הקשה של העבירה? ומה הייתה מידת יכולתו של הנאשם לשלוט ולהשפיע על ביצוע העבירה? (דנ"פ 1294/96 משום נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (5) 1, 20 (1998); יעקב קדמי על הדין בפלילים חלק ראשון 428 (2012) (להלן: הדין בפלילים)).

במישור הנפשי נדרש כי אצל המבצע יתקיים היסוד הנפשי של העבירה עצמה, אך יחד עם זאת נדרשת מודעות לחלקם של השותפים האחרים בביצוע העבירה. בין היסוד העובדתי ליסוד הנפשי מתקיימים יחסי גומלין כאמור בעניין מרקדו לעיל... לשון אחר, כוונה לבצע תכנית משותפת".

וראו גם ע"פ 8686/15 רומן גריבוב נ' מדינת ישראל (3.10.2017):

"היסוד הנפשי הנדרש להוכחה של ביצוע בצוותא הוא זה של העבירה העיקרית בצירוף מודעות לפעילות המשותפת עם יתר המבצעים, כאשר אותה השותפות יכולה להתקיים גם באופן ספונטני ובהיעדר תכנון מוקדם..."

נוסף על כך, כלל נקוט הוא כי אין מניעה להרשיע אדם בביצוע בצוותא של עבירת המתה גם כאשר קיימת אי-בהירות לגבי זהות הדוקר בפועל... עוד יצוין, כי נסיבות כגון נוכחותו של נאשם בזירת האירוע בזמן שהתרחש... הגעה משותפת... הימלטות משותפת והשמדת ראיות... - יכולות לסייע לקבוע כי אכן התקיימה שותפות לביצוע עבירה; אך ההכרעה בעניין גיבושה של שותפות נקבעת בכל מקרה ומקרה על פי נסיבותיו הייחודיות, בהתאם למבחן משולב הבוחן את תרומתו הפיזית של האדם לביצוע העבירה, לצד יחסו הנפשי הסובייקטיבי לעבירה..."

42. ומכאן לענייננו.

א. על פי עדויות עדי התביעה, איסמעיל נורה בידי חאדר ונפצע. כאמור, חאדר נמלט לאחר האירוע והוא אינו נאשם בתיק זה.

הנאשמים הכחישו את נוכחותו של חאדר בזירה, ולמעשה הכחישו כל החזקה או שימוש בנשק, אך גרסתם איננה מתיישבת עם פציעתו של איסמעיל מירי, עם התרמילים והקליעים שנמצאו מחוץ ובתוך בית משפחת לוטפי, ועם נזקי הירי הנראים בבית. המלטות חאדר והעלמותו לאחר האירוע, מחזקת אף היא את גרסת עדי התביעה באשר למעשיו באירוע.

לפיכך אני מקבלת את גרסת המתלוננים לעניין זה.

ב. אירוע זה הוא המשכם של האירועים הקודמים מאותו יום. לאחר מתקפת משפחת לוטפי על בית משפחת חאדר, רדפו בני משפחת חאדר, ובהם, על פי הראיות שהוצגו לפניי, חאדר והנאשמים, אחרי בני משפחת לוטפי שנמלטו מהמקום.

מדובר באירוע ששותפים לו בני המשפחה, שבמהלכו נזרקו אבנים, נפצו חלונות, וכאמור נורו יריות לעבר בית משפחת לוטפי, מעשים שמטרתם לפגוע בבני משפחת לוטפי.

אין ספק שהנאשמים ויתר בני משפחת חאדר, ידעו כי חאדר, שאת נוכחותו הכחישו, יצא למרדף כשברשותו נשק. מה שראו המתלוננים - נשק בידיו של חאדר, בוודאי ראו בני משפחתו, שיצאו יחד איתו למרדף אחרי בני לוטפי.

ג. לגבי מעשיו של נאשם 2 - יש ראיות לכך שהוא ונאשם 1 קראו לשרוף את בית משפחת לוטפי; ישנן ראיות לכך ששניהם גרמו נזק לבית המשפחה; וכן נמצאו על גופם של הנאשמים שרידי ירי, המעידים על כך שהיו בסביבת ירי.

אך מעבר לכך, אין לגבי נאשם 2 ראיות ממשיות לגבי פעילות נוספת, ואף לא ידוע מתי עזב את השטח. היקף מעורבותו בחלק זה של האירוע לא הוברר עד תום.

ד. לעומת זאת, לגבי נאשם 1, יש ראיות המעידות על נטילת חלק פעיל בתקיפת משפחת לוטפי, כולל תקיפה בנשק.

כאמור, הוכח כי נאשם 1 נטל חלק ביידיו אבנים לעבר בית לוטפי.

הוכח כי נאשם 1 נכנס בכוח לבית משפחת לוטפי, הוא התעמת עם ראויה, שניסתה לסגור את דלת הבית, וקרע את חולצתה, וכן היה בינו לבין איסמעיל מאבק על רקע ניסיונו להיכנס בכוח לבית לוטפי.

הוכח כי נאשם 1 החזיק בנשק באירוע. כאמור, ניתן לקבוע כי נאשם 1 ידע שאביו מחזיק אף הוא בנשק.

מעבר לכך - על פי עדותו של איסמעיל, במהלך העימות עם מוחמד, שניסה להיכנס לבית משפחת לוטפי, עמד חאדר במרחק מה מהמקום, חאדר צעק למוחמד לזוז, מוחמד התרחק ממנו, ואז חאדר ירה באיסמעיל. דהיינו, לא רק שמוחמד לא מנע את ירי אביו לעבר איסמעיל, אלא הוא שיתף פעולה, וזו כדי לאפשר ירי זה.

לאחר חלק זה של האירוע, נמשך ירי לעבר בית לוטפי, ולפי הממצאים בשטח, מדובר בירי שנעשה על ידי יותר מכלי נשק אחד. אין ראיה כי מוחמד הוא שירה בנשק בו החזיק, אך הדבר מעיד על הלך רוחם של התוקפים בני משפחת חאדר, ועל נחישותם לירות לעבר בני משפחת לוטפי ולפגוע בהם.

נאשם 1 שותף למעשה הירי של חאדר כלפי איסמעיל, הוא שותף לפגיעה באיסמעיל ולגרימת חבלה חמורה לאיסמעיל, ויש להרשיעו בעבירה זו.

43. ולעניין הוכחת הכוונה, הנדרשת בעבירה לפי סעיף 329 לחוק -

סעיף 329 (א) לחוק קובע כדלהלן:

"(א) העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין

(2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין, באבן או בנשק מסוכן או פוגעני

אחר."

להוכחת היסוד הנפשי הדרוש בעבירה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, נדרשת ראיה לפיה המעשה בוצע בכוונה לגרום לקרבן העבירה חבלה חמורה. נקבע בפסיקה כי על הוכחת הכוונה חלה הלכת הצפיות.

וראו לעניין זה ע"פ 5492/11 מורד אלרחמן נ' מדינת ישראל (5.8.2012):

"סעיף 20(ב) לחוק העונשין מעגן את הלכת הצפיות וקובע כי "לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן". דהיינו, המחוקק רואה שקילות מוסרית בין כוונה לגרום לתוצאה לבין צפיית התרחשות התוצאה ברמת הסתברות הקרובה לוודאי... כלל הצפיות הוחל על ידי המחוקק על כל עבירות התוצאה הדורשות יסוד נפשי של כוונה. הפסיקה הרחיבה והחילה את כלל הצפיות גם על עבירות התנהגות הדורשות יסוד נפשי של מטרה, אך נקבע כי כל עבירת מטרה תיבדק לגופה ויחולט האם יש מקום להחיל עליה את הלכת הצפיות, בהתאם לאופיה ותכליתה של העבירה המסוימת...

הכלל שנקבע הוא כי 'בהעדר ערך גובר המקים פירוש סביר אחר לפיו אין להחיל את כלל הצפיות, יש להחיל את כלל הצפיות' (ע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מדינת ישראל, פסקה 10 ([פורסם בנבו], 29.6.05) (להלן: עניין אלקורעאן)).

באשר להחלת הלכת הצפיות על עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, הרי שבעניין זה נקבעה כבר הלכה לפיה ניתן להחיל את הלכת הצפיות על עבירה זו. בעניין קילאני נקבע מפורשות כי הלכת הצפיות תחול על עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין. השופט הנדל נימק מסקנה זו באומרו: 'התכלית היא להלחם נגד פגיעות בגוף (כותרתו של פרק י') בדמות סיכון חיים. מטרת החוק הינה להרשיע ולהעניש את העושה מעשה שיש בו לסכן חיים. על אף שאדם צפה באפשרות קרובה לוודאי את התוצאה של סיכון חיי אדם ובכל זאת פעל כפי שפעל - אין סיבה להכריז עליו כנעדר כוונה, כפי שזו מוגדרת בסעיף. הנכונות לבצע מעשה חרף הצפייה הקרובה לוודאי שתבוצע עבירה, שיש בה לסכן חיים, כמוה ככוונה פלילית. לא הוצג בפנינו נימוק, המושתת על פרשנות תכליתית, המבקש לבאר מדוע אין לצעוד בדרך זו' (עניין קילאני, פסקה 5). משנקבע כך כהלכה אין מקום לבחון שנית את הסוגיה, ויש לקבוע כי הלכת הצפיות תחול על העבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין. משהגענו למסקנה זו נותר לבחון בנסיבותיו הפרטניות של העניין האם הוכח כי יש להחיל את הלכת הצפיות במקרה הנידון".

44. בענייננו, ניתן היה לצפות כי ירי אל עבר איסמעיל, אשר "סומן" כמטרה, תוך הזזת נאשם 1 הצידה כדי לאפשר את הפגיעה, יגרום לחבלה חמורה באיסמעיל, כפי שקרה, שכן, כאמור, כתוצאה מן הירי נגרמה לאיסמעיל חבלה בכתפו, נגרם לו שבר בהומרוס, נגרמה לו פגיעה בריאה, והוא נזקק לטיפול רפואי דחוף באשפוז.

לפיכך נתמלאו כל יסודות העבירה.

סיכום

45. נוכח האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשמים כמפורט להלן:

לגבי נאשם 1 - חבלה חמורה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(1) ו- (2) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); התפרצות בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 406(א) בנסיבות סעיף 408 לחוק; היזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק; ונשיאת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק.

לגבי נאשם 2 - היזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ט, 23 בספטמבר 2019, במעמד הצדדים.

**רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת**